

ת"ד 4147/09/17 - מדינת ישראל נגד מרק מרקובצקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4147-09-17 מדינת ישראל נ' מרקובצקי

לפני כבוד השופטת שרית קריספין

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אלדר

נגד

הנאשם:

מרק מרקובצקי

ע"י ב"כ עו"ד בראור

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול, בעת פניה שמאלה בצומת ונהיגה בקלות ראש, עבירות על תקנות 64 (א)(2) ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה וסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 4.4.16, בסמוך לשעה 18:00, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב דיזינגוף, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב בר כוכבא, החל בפניה שמאלה, מבלי לתת זכות קדימה לרכב אופנוע שנסע מולו והיה סמוך לצומת, חסם דרכו וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלה של ממש - חתך עמוק בברך ימין שהצריך תפרים ושבר בראש מסרק כף רגל שמאל וכן, ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רנ"ג סטלה ברעם, מטעמה הוגשו המסמכים הבאים: ת/1 - הודעת נאשם, ת/2 - מזכר מיום 5.4.16, שעה 14:28, ת/3 - מזכר מיום 6.4.16, ת/4 - מזכר מיום 5.4.16, ת/5 - מזכר מיום 27.6.17.

עד תביעה מספר 2 - רס"ב בועז חג'בי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגש ת/6 - דו"ח ביקור ותרשים

עד תביעה מספר 3 - תומר בן ששון, עד ראיה, מטעמו הוגשו תמונות שצילם בזירת התאונה, שסומנו ת/7

עד תביעה מספר 4 - אורי מאיר טולדנו, רוכב הקטנוע המעורב, בעניינו הוגשה תעודה רפואית, שסומנה ת/8

עד תביעה מספר 5 - רס"ר מור סרויה, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/9

כמו כן, הוגש בהסכמה עותק מ-ת/6, עליו סימן הנאשם במהלך חקירתו הנגדית

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

במועד שצוין לעיל, נהג הנאשם ברכב, כמפורט לעיל ובהגיעו לצומת שבנדון, החל בפניה שמאלה, כשהוא מתקדם באיטיות לתוך הצומת. אותה עת, נסע ע"ת 4, ממול לכיוון נסיעת הנאשם, בנתיב הנסיעה הימני, לשיטתו או בנתיב הנסיעה השמאלי, לשיטת עד הראיה, ע"ת 3.

במהלך הפניה, חסם הנאשם את נתיב נסיעתו של המעורב וכלי הרכב התנגשו.

המעורב העיד כי נסע בנתיב הימני והחל לחצות את הצומת, במהירות של 30-40 קמ"ש ואז, נכנס הנאשם במהירות לצומת והחל בפניה שמאלה. לדבריו, הרמזורים בצומת הבהבו באור צהוב.

המעורב שלל את הטענה כי אוטובוס עמד לפני הצומת והוא עקף אותו.

בחקירתו הנגדית, טען המעורב כי הוא בעליו של האופנוע בו נהג במועד התאונה ולאחר שעומת עם התיעוד ב-ת/9, לפיו, גל לב, הזדהה כבעליו של האופנוע, השיב "או קיי".

המעורב נשאל ועמד על כך שנסע בנתיב הימני וכי אם נרשם מפיו, ב-ת/8, כי נסע במהירות של 60 קמ"ש, מדובר בטעות. המעורב לא זכר באיזה מרחק מהצומת היה, כאשר הבחין לראשונה ברכב הנאשם וכאשר נטען כלפיו, כי לפי ת/7, ניתן לומר כי התאונה הייתה בסמוך לנתיב הנסיעה השמאלי ולא הימני, בו לכאורה נסע, השיב "אני לא יודע".

ע"ת 3, עד הראיה לתאונה, העיד כי נסע מאחורי רכב הנאשם ורכב נוסף ולאחר שעמדו בצומת, החל רכב הנאשם בפניה שמאלה ואז, הגיע המעורב. העד מסר כי הבחין בנאשם גולש לתוך הצומת ובמעורב מגיע בנסיעה מולו, בנתיב השמאלי, בכלי הרכב מתנגשים ובמעורב, כשהוא מועף מעל רכבו לכביש.

העד מסר כי לא הייתה תנועה רבה במקום וכי הראות הייתה טובה.

העד שלל את הטענה, כי אוטובוס עמד לפני הצומת והמעורב עקף אותו ונכנס לצומת ומסר, כי האוטובוס הגיע לאחר התאונה ונעצר, בגלל האופנוע והמעורב, ששכבו באמצע הצומת. הסנגור הקשה על העד בסוגיה זו, אך העד עמד על גרסתו.

העד אישר, כי הנאשם היה בתחילת הפניה וכי הנתיב הימני בכיוון נסיעת המעורב, היה פנוי לחלוטין וכן, מסר כי הבחין

במעורב לראשונה, ממרחק של כ- 5 מטרים מהצומת.

בתמונות שצילם עד תביעה מספר 3, ניתן לראות את רכב הנאשם עומד בסמוך לאחר מעבר החצייה ובתחילת הפניה שמאלה, כך שהרכב אינו חוסם את שני הנתיבים במסלול נסיעת המעורב, אלא, את הנתיב השמאלי בלבד.

העד שלל את הטענה, כי מסר לחוקרת, ע"ת 1, כי לא ראה את התאונה.

עד תביעה מספר 5 הגיע למקום התאונה, שם ערך את ת/9, ממנו עולה כי רכב הנאשם נמצא, לאחר התאונה, ב"אמצע הצומת". העד פגש בנאשם, שמסר לו כי בהגיעו לצומת, הבחין בהולכי רגל חוצים במעבר החצייה ובאוטובוס קו 172, שעמד על מנת לאפשר להם לחצות ובשלב הזה, עקף המעורב את האוטובוס, נכנס לצומת ופגע ברכב הנאשם. העד תיעד גם את גרסתו של ע"ת 3, שמסר כי נסע מאחורי רכב הנאשם, הבחין בו כאשר גלש לתוך הצומת וברוכב המעורב, כאשר פגע ברכב הנאשם, עת נסע בנתיב הנסיעה השמאלי.

ע"ת 1, גבתה את הודעת הנאשם, ביום 5.4.16 וכן, ערכה פעולות חקירה או ניסיונות לפעולות חקירה נוספות, כמתועד במזכרים שהוגשו מטעמה.

מחקירתה הנגדית של העדה, עלה החשש, כי עובר לגביית הודעה תחת אזהרה מהנאשם, הוא סיפר לה באופן חופשי אודות התאונה ולכל הפחות, עלתה אי בהירות לגבי סדר הפעולות שביצעה - האם קודם הועמד הנאשם על זכויותיו ואז נחקר או שמא, סיפר את גרסתו ורק לאחר מכן, הוזהר כדין והועמד על זכויותיו - ראה עמוד 5 לפרוטוקול, שורה 20 ועד עמוד 6 לפרוטוקול, שורה 10.

אם לא די בכך, הרי שבטופס "הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה", שהוצמד להודעת הנאשם, רשמה העדה את פרטיו של תומר בן ששון, עד הראיה לאירוע ולא את פרטי הנאשם ובעוד שהודעת הנאשם נגבתה ביום 5.4.16, בשעה 08:42, הרי שהטופס שבנדון, נערך ביום 6.4.16, בשעה 11:17.

העדה נשאלה, כיצד זיהתה את המעורב, עת גבתה הודעתו, ביום 6.4.16 והשיבה, כי היא נוהגת לזהות נחקרים, על פי תעודת זהות או רישיון נהיגה עם תמונה ואם לא ציינה את אופן הזיהוי במקרה זה, הרי שמדובר בטעות.

עוד עלה מ-ת/5 ומחקירת העדה, כי בהודעתו של ע"ת 4, ציינה העדה את פרטיו המזהים של ע"ת 3.

העדה נשאלה ואישרה, כי על פי ת/3, שוחחה עם עד בשם תומר בן ששון לגיקסון, שמסר לה, כי לא ראה את התאונה עצמה, אלא הגיע למקום לאחריה, צילם תמונות והעביר אותן למעורב.

עד תביעה 2, הגיע לזירת התאונה ביום 4.2.17, ערך תרשים של הצומת וקבע את שדה הראיה במקום - 50 מ' לפחות, לא מדוד, בכיוון נסיעת הנאשם וקדימה.

העד נשאל, מדוע הגיע למקום התאונה רק בחלוף 10 חודשים ולא ידע להשיב. עוד נשאל העד, אם הוא מכיר את הנחיה 108 של משטרת ישראל, הקובעת, כי בטיפול בתאונות דרכים מאוחרות, "תיק הצמדה", יש להגיע למקום התאונה, תוך 14 יום לכל היותר מהמועד בו הועבר התיק לטיפול הבוחן והעד השיב, כי אינו מכיר את ההנחיה ולא ראה אותה.

העד אישר כי אינו יודע את מידות כלי הרכב וכי את ניסוי שדה הראיה, ערך עם רכבו הצמוד, מסוג סיטרוואן ברלינגו.

העד אישר כי לא ערך כל חישוב בתיק.

בהודעת הנאשם, אשר למשקל שראוי לייחס לה אתייחס בהמשך, מסר הנאשם את גרסתו ולפיה, עובר לתאונה, נסע בנתיב השמאלי ברחוב דיזינגוף ובהגיעו לצומת עם רחוב בר כוכבא, עצר, לפני מעבר החצייה, אותה שמאלה וכיוון שהבחין כי במסלול הנגדי, עומד אוטובוס, על שני נתיבי הנסיעה ומאפשר להולכי רגל לחצות, החל בפניה שמאלה, הצליח להתקדם 20-30 ס"מ ואז הבחין באופנוע העוקף את האוטובוס האמור, על אף הולכי הרגל החוצים. הנאשם בלם מיד את רכבו ונעצר, אך האופנוע פגע ברכבו - דופן האופנוע, בחזית הרכב.

הנאשם מסר כי לא הזיז את רכבו, עד שהשוטר הורה לו לעשות כן וכן, מסר כי מספר הקו של האוטובוס, היה 171, של חברת "דן".

לדברי הנאשם, רכבו לא חסם את הצומת ולראיה, האוטובוס האמור, המשיך לאחר מכן בנסיעה ועבר את הצומת, אף שרכבו של הנאשם לא הוזז.

הנאשם נשאל, כיצד זה לא פגע האופנוע בהולכי הרגל החוצים, לגרסתו והשיב, כי אינו יודע וכי תשומת ליבו, הייתה מופנית לכיוון הפניה שמאלה.

פרשת ההגנה

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל ובהגיעו לצומת, עצר רכבו, בנתיב השמאלי ולפני מעבר החצייה במקום, שכן, היה בכוונתו לפנות שמאלה. הנאשם הבחין כי אוטובוס עומד ממול ומאפשר להולכי רגל לחצות והחל בנסיעה איטית לתוך הצומת. בשלב זה, הבחין באופנוע עובר את האוטובוס ומתקדם במהירות לעבר הצומת. הנאשם, לגרסתו, בלם מיד את הרכב וכשנייה לאחר מכן, פגע האופנוע בחזית רכבו, הרוכב הועף והתגלגל על מכסה המנוע של רכב הנאשם, לעבר החלק האחורי שמאלי של הרכב. הנאשם יצא מהרכב לסייע לרוכב ובהמשך, הגיע אמבולנס ולאחריו, הגיע שוטר. הנאשם מסר כי האוטובוס, שהיה בעצירה לפני כן, עבר בצומת, עוד לפני שהאופנוע הוזז ממקומו.

הנאשם נחקר בחקירה נגדית ועמד על גרסתו, לפיה, האוטובוס עצר ואפשר להולכי רגל חצות ואילו המעורב, עקף אותו, בנתיב הנסיעה השמאלי ונכנס לצומת וכאשר הנאשם הבחין בו, הוא עצר את רכבו, בסטייה קלה שמאלה, אך בתחום הנתיב ובסמוך למעבר החצייה שהיה לפניו.

הנאשם נשאל, מדוע לא הבחין באופנוע לפני כן, אם שדה הראיה שלו קדימה, היה 50 מטר לפחות, כפי שקבע הבוחן

והשיב, כי הוא מניח שהאופנוע נסע מאחורי האוטובוס וכשראה שהאוטובוס עוצר, עקף אותו והמשיך בנסיעה.

הנאשם אישר, כי הנתיב הימני בכיוון נסיעת המעורב, היה פנוי.

הנאשם עומת עם גרסת ע"ת 3, לפיה, האוטובוס הגיע בשלב מאוחר יותר ושלל אותה.

הנאשם נשאל, כיצד זה יכול היה ע"ת 3, שנסע מאחוריו, להבחין באופנוע המעורב, עוד לפני הגעתו לצומת, בעוד שהוא הבחין בו רק לאחר שעקף את האוטובוס והשיב, כי זווית הראיה של העד, הייתה פתוחה יותר לימין, בעוד ששלו, הייתה מוגבלת, בגלל האוטובוס העומד.

הנאשם העריך את מהירות נסיעת המעורב ב- 40 עד 60 קמ"ש.

הנאשם נשאל, כיצד זה, אם לגרסתו, המעורב עקף את האוטובוס ונסע בין הולכי הרגל שחצו, לא פגע הרוכב במי מהולכי הרגל והשיב, כי ככל הנראה, עבר המעורב את מעבר החצייה, לפני שהולך הרגל הראשון, חלף על פני חזית האוטובוס.

הנאשם עמד על כך, שלא הייתה כל מניעה שיחל בפניה שמאלה, מקום בו הבחין באוטובוס מולו עוצר ובהולכי הרגל חוצים.

לשאלת בית המשפט, הוסיף הנאשם, כי זכות הקדימה שלו נסמכה, לא רק על האוטובוס שעצר, אלא גם על העובדה, כי לא הבחין באף רכב אחר מתקרב לצומת.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, לא שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום.

המאשימה לא הצליחה להציג גרסה אחידה ועקבית בבית המשפט, שכן עדותו של עד הראיה, עמדה בסתירה לעדותו של המעורב, בנקודות הבאות -

נתיב נסיעת המעורב - לגרסתו, נסע בנתיב הימני ואילו לגרסת העד, נסע בנתיב השמאלי, כפי שטען הנאשם.

מצב רכב הנאשם לפני הפניה שמאלה - לגרסת המעורב, הנאשם פנה שמאלה בנסיעה שוטפת ואילו לגרסת העד, הנאשם עצר לפני הפניה ואז החל בגלישה לצומת.

מהירות נסיעת המעורב - לגרסתו, על פי ת/8, נסע במהירות של 60 קמ"ש ולעומת זאת, לגרסתו במשטרה, נסע במהירות של 30-40 קמ"ש. לגרסת העד, המעורב נסע לא לאט ולא מהר.

יתרה מזו, עדותו של המעורב בבית המשפט, לא עשתה רושם אמין. העד ענה באופן מתחמק על מספר רב של שאלות במהלך חקירתו הנגדית - ראה עמוד 21 לפרוטוקול, שורה 1, שורות 30-32, עמוד 22, שורות 3-7, שורות 16-24.

לעומתו, העיד הנאשם באופן עקבי ואמין מאוד ועמד על גרסתו, לפיה, המעורב עקף אוטובוס, שעצר לפני מעבר חצייה, על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות אותו וכיוון שהאוטובוס נסע מולו, הוא מנע ממנו לראות את המעורב, עד לאחר שזה חלף את האוטובוס והתקרב לצומת.

עד הראיה שלל תחילה את הטענה כי אוטובוס עצר ממול, אך בהמשך עדותו, מסר, כי "למיטב זכרונו", האוטובוס הגיע אחרי התאונה, דהיינו, לא שלל את טענת הנאשם באופן חד משמעי.

העד, כאמור לעיל, אישר גרסת הנאשם, לפיה, המעורב נסע בנתיב הנסיעה השמאלי ואילו הנתיב הימני, נשאר פנוי, גם לאחר שרכב הנאשם, החל בפניה שמאלה.

לא הוצג כל הסבר מטעם המאשימה, מדוע, גם אם רכב הנאשם חסם את הנתיב הימני, בכיוון נסיעת המעורב, או את חלקו, לא יכול היה האחרון, להמשיך בנסיעה, לכל היותר, תוך סטייה קלה ימינה.

נוכח חקירתו הנגדית של ע"ת 2, לא מצאתי לנכון לייחס כל משקל, למסקנותיו בנוגע לשדה הראיה בצומת.

כפי שציינתי לעיל, בחקירת הנאשם על ידי ע"ת 1, נפלו כשלים מהותיים, עד כדי פגיעה ממשית בזכויותיו החוקיות ובהגנתו האפשרית והדבר יזקף אף הוא לחובת המאשימה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, לא הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב כסלו תשע"ט 21.11.2018, במעמד הצדדים.